

Νυμφευομένης κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τῆς φίλης ἡμῶν κυρίας Crause, ἐν τῇ, κατ' ἐγχώριον ἔθος, τῇ προτεραίᾳ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, διδομένη μεγάλη συνανασιροφῆ, κατεσκευάσθη, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, καὶ μικρὸν θέατρον, καὶ ἐδόθη παράστασις, ἣς μετέσχον καὶ αἱ θυγατέρες μου, καὶ ἡ μὲν Χαρίκλεια ὑπὸ ἔνδυμα χωρικῆς, ἔψαλε, πολὺ θαυμασθεῖσα καὶ χειροκροτηθεῖσα, ἡ δ' Ἑλένη, ἐπίσης μετεμφιεσμένη, μετέσχεν ὀρχήσεως τινος πρωτοτύπου. Καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα παρέστησαν πάλιν ἀμφότεραι εἰς κωμωδίαν παρὰ τῇ κυρίᾳ Harling, λίαν ἐπαινεθεῖσαι.

Περὶ τοῦτον τὸν χρόνον ἐκλήθη ἐν Ἑλλάδι ὁ Τρικούλης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. Ἐν δὲ τῶν πρώτων τοῦ ἔργου ἦν νὰ μεταθέσῃ τὸν υἱὸν μου Κλέωνα ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἠῦδοκίμει καὶ διεκρίνετο ὡς Ἐπιτετραμμένος, εἰς τὴν Βουλγαρίαν, ἀντικαταστήσας αὐτὸν διὰ τοῦ Ἀναστασίου Βυζαντίου, εἰς ὃν πολλὰς ὀφείλε χάριτας ὡς ἐνθέριμος αὐτὸν ὑπερασπισθῆναι, διὰ τῆς ἐφημερίδος ἡμετέρας, ἣν, δι' ἐμῆς ἐνεργείας, ἐξέδιδε. Καὶ ὁ μὲν Κλέων ἀπεφάνθη, ὅτι θὰ παρητεῖτο μᾶλλον, παρὰ νὰ δεχθῆ τὴν μετάθεσιν εἰς μέρος, θεωρούμενον ἄνευ πολιτικῆς σημασίας, ὡς τότε εἶχον τὰ πράγματα, καὶ εἰς χώραν ἥκιστα πρόσφορον διὰ τὴν οἰκογενειάν του καὶ τῆς θυγατρὸς του τὴν ἀνατροφὴν, ὁ δὲ Βυζάντιος ὅτι δὲν δέχεται τὸν διορισμὸν του, ἂν ὁ Κλέων δὲν ἱκανοποιηθῆ.

ΣΤΕΤΤΙΝΟΝ

Μεγάλως ἐνδιαφερόμενος νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἐν Στεττίνῳ ἀξιόλογον ἰδιωτικὸν ναυπηγεῖον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Γερμανικὸς στόλος κατηρτίζετο, μετέβην κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ ὑπὸ τοῦ φιλόφρονος Προξένου ἡμῶν κ. Maners ὠδηγήθην εἰς αὐτοκαλούμενον Ἑφαιστον (Vulcan). Ἐπειδὴ δὲ τότε κατεσκευάζοντο δύο λαμπρὰ θωρηκτά, οὐχὶ διὰ τὴν Γερμανίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν Κίνα, πρὸς 7 ἑκατομμύρια Μάρκων (περίπου 9.000.000 δρ.) ἕκαστον, εἶχον δὲ πεμφθῆ καὶ

πολλοὶ ἐκ Κίνας ἐργάται, εἰς αὐτὰ ἐργαζόμενοι καὶ τὴν ναυπηγικὴν συγχρόνως μαθάνοντες· ὁ δὲ διευθυντὴς μοὶ ἐπὶ αὐτῶν τὴν εὐμάθειαν, ὡς καὶ τὴν εὐφυΐαν καὶ εὐθυκρισίαν τοῦ ἐν Βερολίῳ πρέσβευος τῆς Κίνας Λι-φὸν-Πάου, ὅστις συνεχῶς ἤροχετο καὶ ἐπετήρει τῆς ἐργασίας τὴν πρόοδον. Κατεσκευάσθη δὲ καὶ ἀτμήρης λέμβος διὰ τὴν ἰδιαιτέραν χρῆσιν τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Σινῶν, καὶ εἰς αὐτήν, ἔτοιμον ἤδη οὖσαν, πρῶτος ἐπέβην ἐγώ, καὶ ἔπλευσα τὸν ποταμόν. Ὡδηγήθην δὲ προσέτι καὶ εἰς τὸ μέγα πηλοπηγεῖον τοῦ κ. Δελβρούκ, ἀδελφοῦ τοῦ ποτὲ Ὑπουργοῦ, ἐν ᾧ καὶ μέγιστοι, τεσσάρων τετραγωνικῶν μέτρων, τεχνητοὶ λίθοι ἀδιάβροχοι κατεσκευάζοντο, προσφορώτατοι εἰς οἰκοδομὰς καὶ εἰς πεζοδρομία.

Ἐμνημόνευσα τοῦ Πρέσβευος τῆς Κίνας καὶ θέλω τινὰς λέξεις νὰ εἰπῶ περὶ αὐτοῦ. Ὁ Λι-φὸν-Πάου ἦν ὁ πρῶτος, ὃν ἡ Κίνα ἔπεμψεν εἰς τὴν Πρωσσίαν Μεσαίης ἡλικίας, ἱκανῶς εὐτραφῆς, λίαν δὲ χοῖμον, ὡμίλει μόνον τῆς Κινέζικης, ὡς καὶ ἡ νεώτερά αὐτοῦ σύζυγός του, μικρὰ τὰ ἀνάστημα καὶ λεπτή, μικροτάτους δὲ καὶ πεπιεσμένους τοὺς πόδας ἔχουσα, ὡς πᾶσαι αἱ εὐγενεῖς Κινέζαι. Ὅσακις τοὺς ἐπισκεπτόμην μ' ἐδέχοντο λίαν περιχαρῶς, εἰ καὶ διὰ σχημάτων μόνον ἢ διὰ διερμηνέως ἐδυνάμεθα νὰ συνεννοούμεθα. Τὸ αὐτὸ δὲ τοῖς συνέβαινε καὶ εἰς τὰς συναναστροφὰς τῆς Αὐλῆς. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου ἀνεκλήθη εἰς Κίναν, ὑπ' ἐχθρῶν του κατηγγέλθη ἐπὶ καταχρήσει εἰς τὴν ἐν Στεττίνῃ ναυπηγίαν, ὅ, ὡς ἤκουσα, ἦν μόνον συκοφαντία, ἐξώσθη τῆς ὑπηρεσίας, ἐδημεύθη ἡ περιουσία του, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε.

Τῇ 25 Μαΐου (6 Ἰουνίου) εἰς τὴν ἑσπερινὴν συνεδρίασιν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας τοῦ Βερολίνου, ἣτις μὲ εἶχεν ἐγγράφη μέλος αὐτῆς, ἀνέγνων πραγματείαν περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς διαφύθμισεως τοῦ Ἐρεχθείου, ἣν μετὰ ταῦτα ἐξέδωκεν εἰς φυλλάδιον ἢ ἐν Ἀθήναις Γερμανικῇ Σχολῇ, ὡς παράρτημα θεωρουμένη τῆς ἐταιρείας ἐκείνης διὰ πάντα τὰ τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶντα.

Τῇ δὲ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Μαΐου, ἐπιστρέφων ἐκ γεύματος ἐν Βέστενδ παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ Γολδστέιν, συγγενεῖ τοῦ ἡμε-

τέρου Γενικοῦ Προξένου, εὔρον παρ' ἐμοὶ τὰ καθ' ἑκάστην ἐκδι-
 δόμενα τηλεγραφήματα, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐν, ἀγγέλλον τὴν ἐν Ἀλε-
 ξανδρεία ἐπὶ τοῦ Ἀραβῆ στάσιν, καθ' ἣν ἔλεγεν ὅτι ἐπληγώθη
 βαρέως ὁ Κλέων. Ἐξαλλος ἔσπευσα πρῶτον εἰς τοῦ γείτονός μου,
 τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, Ῥοδόλφου
 Λίνδαου, καί, ἀποτυχὼν αὐτοῦ, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἤδη κενόν
 καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν Ὑφυπουργὸν κ. Busch, ἵνα πληροφορηθῶ
 πλήρη τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ κ. Busch προθυμώτατα ἔσπευσε νὰ
 τηλεγραφήσῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας μοὶ ἔγρα-
 ψεν ὅτι, καθ' ἃς ἔλαβε πληροφορίας, ἦν ἐλαφρὰ ἡ πληγὴ. Τὰ δὲ
 καθέκαστα ἐμάθομεν μόνον μετὰ ταῦτα ἐξ ἀλληλογραφιῶν, ὅτι ὁ
 Κλέων, ἔχων παρ' ἑαυτῷ εἰς ἐπίσκεψιν τὸν Ἀγγλον πλοίαρχον, ὡς
 ἔμαθε τῶν Ἀράβων τὴν ἐξέγερσιν, παροκίνησεν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ
 εἰς τὸ πλοῖόν του, ἵν' ἀποφύγῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, ὁ
 ἴδιος δέ, πληροφορούμενος ὅτι οἱ Ἀράβες ἐτροφον πρὸ πάντων
 φονικὰς διαθέσεις κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐπορεύθη ἐφ' ἑμάτης εἰς
 τὴν ἀγορὰν πρὸς ὑπεράσπισιν τούτων· ἀλλ' ἐκεῖ οἱ στασιασταὶ
 ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ, ἐπλήγωσαν ἢ ἐφόνεισαν τοὺς ἵππους καὶ
 τὸν ἀμαξηλάτην του, καὶ εἰς αὐτὸν κατέφερον πέντε πληγὰς, καὶ
 ἔτι τὸν ἐθανάτου, ἂν οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας, παρ' ἣ συνέβαινε
 ἡ φονικὴ σκηνή, ἀναγνωρίσαντες αὐτόν, δὲν ἤνοιγον τὴν θύραν,
 καὶ τὸν ἤρπαζον ἐντός, φυλάξαντες τὸν μέχρι τῆς νυκτός, ὅτε
 κατώρθωσαν νὰ τὸν πέμψωσιν εἰς ἓν τῶν τριῶν Ἑλληνικῶν
 πλοίων, ἃ κατ' αἴτησιν του εἶχον πεμφθῆ ἐκεῖ ἐξ Ἀθηνῶν.
 Μόλις δ' ἀναλαβὼν ὀπωσοῦν ἐκ τῶν πληγῶν του, κατέβη πάλιν
 εἰς τὴν στασιάζουσαν πόλιν, μετὰ τοῦ τῶν πλοίων ἐπιβαίνοντος
 ἀδελφοῦ του Ὄθωνος καὶ μετὰ ἑκατὸν ναυτῶν, ἵνα σώσῃ, ὡς
 καὶ τὸ κατώρθωσε, τὸ Ἑλληνικὸν προξενεῖον, τὸ σχολεῖον, τὸ
 νοσοκομεῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἡμέτερα καταστήματα.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων Δυνάμεων, ὅσοι ἔτυχον ὄντες ἐν
 Ἀλεξάνδρειᾳ κατὰ τὰς κινδυνώδεις ἐκεῖνας ἡμέρας, εἰ καὶ οὐδὲν
 παθόντες ἢ πράξαντες, τινὲς δὲ καὶ μόνον φροντίσαντες πῶς νὰ
 σωθῶσιν, ἀντεμείφθησαν πλουσίως ὑπὸ τῶν κυβερνήσεών των
 διὰ προβιβασμῶν καὶ ἄλλων διακρίσεων. Εἰς δὲ τὸν Κλέωνα

ἐμηνύθη ὅτι, ἢ θὰ δεχθῆ τὴν Βουλγαρίαν, ἢ θὰ παυθῆ, ὡς εἶχε πρὸ τῶν συμβάντων ἀποφασίση ὁ Ὑπουργός! Ὑπέκυψε δὲ τότε ὁ Κλέων, χαίρων κἂν ὅτι ἤνοιγε θέσιν εἰς τὸν φίλον του, τὸν Βυζάντιον.

Ὑπὸ τῆς κυρίας Ἄννης Sobernheim (μετὰ ταῦτα Landau), προσκληθείσας τὰς θυγατέρας μου, συνώδευσα εἰς Harzburg, καὶ μείναντες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας παρ' αὐτῆ εἰς Juliushall, τὸν ὠραῖον καὶ εὐρύχωρον κῆπον τὸν ὑποκείμενον εἰς τὴν πρὸ πενταετίας κατοικίαν ἡμῶν, ἐξεδράμομεν δι' ἀμάξης εἰς τὰ περιεργότερα τῶν περιχώρων, οἷον εἰς Isenstein, Goslar, τὴν γραφικωτάτην κοιλάδα Thale, τοὺς ἀγρίους κρημνοὺς τοῦ Hexentanzplatz, Rosstrappe, ἔνθα ἐμυθεύθη ὅτι μάγισσαι καὶ πνεύματα ἀνέβαινον καὶ ἐχόρευον, καὶ ἔφιπποι ἐπεσφάθημεν τὸ Burgberg, Munnestein καὶ τὸν καταδρόακτον Rudwifall.

Εἰς Βερολῖνον, ὅτε ἐπανήλθον, λαβὼν ἐκ Πέστης λογαριασμὸν ἐκδοκῶν, ἀπαιτούντων νὰ τοῖς παρώσω, διότι εἰς λεξικόν τι ἐξέδωκαν τὴν βιογραφίαν μου. Σηρῶς τοῖς ἀπήντησα ὅτι ἐγὼ οὐδὲν τοῖς ὀφείλω, δι' ὅτι οὗτοι παρήγγειλαν, καὶ μόνον ὅταν μοι ἐζήτησαν τινὰς πληροφορίας, δὲν ἠονήθην νὰ τοῖς τὰς πέμψω.

Ἐκ Λειψίας δ' ὁ ἐκδοὺς τὴν περὶ Ἑλληνικῆς προφορᾶς πραγματείαν τοῦ Wilhelm Friederich μοι ἔγραψε, προτείνων μοι νὰ συγγράψω δι' αὐτὸν Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς συγχρόνου. Τῷ ἀπήντησα ὅμως ὅτι περὶ ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας ὑπάρχουσι πολλὰ ἀξιόλογα Γερμανικὰ συγγράμματα, καὶ πολλοὶ σοφοὶ Γερμανοί, ἱκανοὶ νὰ γράψωσιν ἄλλα, ἂν εἶναι ἀνάγκη περὶ τῆς νεωτέρας ὅμως, ἐπειδὴ αὕτη ἐστὶ σχεδὸν ἄγνωστος, ὅτι δέχομαι νὰ γράψω, εἰς ἕκτασιν δέκα περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, ὡς μοι ἐζήτηι, ἀλλ' ὅτι τοῦ ὕφους ἀνέθετον εἰς αὐτὸν ν' ἀναθέσῃ εἰς ἔμπειρόν τινα Γερμανὸν τὴν ἐπιθεώρησιν. Οὕτως συνέταξα ταύτην, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προεκδοθείσης Γαλλικῆς παρὰ Καλβάρη. Ὑπέβαλε δ' ὁ ἐκδότης τὸ ἔργον εἰς τὸν Sanders, ὅστις ὅμως δὲν ἠρκέσθη εἰς ἀναθεώρησιν τοῦ ὕφους, ἀλλὰ πλεῖστα προσέθηκεν, ἀφήρεσεν ἢ μετέβαλεν, οὐδαμῶς συνάδοντα πρὸς τὸν ἐμὴν κρίσιν, οἷον, ὅλας σελίδας τοῦ Γαίτου, περὶ τῆς θέσεως

τοῦ Πατριάρχου ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἄλλα, οὐχὶ μᾶλλον εἰς τὴν ὑπόθεσιν πρόσφορα, ὡς ἐπίσης καὶ ἰδίας του μεταφράσεις ποιήσεων, οὐχὶ ἐκ τῶν χαρακτηριστικωτέρων, δι' ἃ καὶ εἰς τὸν τίτλον προσέθηκα τὸ ὄνομά του, ὡς συγγραφέως τοῦ μικροῦ ἔργου, παρὰ τῷ ἐμῷ. Καί τινες μὲν τῶν προσθηκῶν ἐπέμεινα νὰ ἐκλείψωσιν, ἀλλὰ τόσας, ἅς δὲν ἐθεώρουν καταλλήλους, ἠνέχθην, ἵνα μὴ δυσареστήσω τὸν ἄλλως φιλέλληνα καὶ γνωστόν μοι κ. Σάνδερος, ὥστε, οὔτε εἷς τινά ποτε ἐμνημόνευσα τὸ βιβλίον τοῦτο, οὔτε ἠθέλησα νὰ τὸ θεωρήσω, ὡς ἔργον μου. Ἐννοεῖται δ' ὅτι, οὔτε δι' αὐτό, ὡς οὔτε διὰ τὰ περὶ προφορᾶς ποτε ὁ W. Frideriech, οὐδ' ὀβολὸν μοὶ ἔδωκε.

Καὶ εἰς ἄλλην πόλιν δὲ τῆς Γερμανίας ἐξέδραμον ἐπὶ τοῦ θέρους τούτου, τὴν Κοβούργην, ἐνθα κατόκει καὶ μὲ προσεκάλεσε τῆς πρὸ πολλοῦ γνωστῆς μοι κυρίας Meyer ἢ ἀδελφῆ, κυρία v. Cannenburg. Ἀφίχθην δ' ἐκεῖ μετὰ σιδηροδρομικὴν ὁδοιπορίαν 11 1/2 ὥρῶν διὰ Jüttemberg, Wyttemberg, Halle, Merseburg, Weissenfels, Weimar, Erfurt, Gotha, Eisenach καὶ Meiningen.

Ἡ πόλις κεῖται τερπνότατα ἐπὶ λόφων, καὶ ἐφ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἡ ἰδιόκτητος οἰκία τῆς κυρίας Cannenburg, εἰς ἣν ἡ κυρία αὕτη, μετὰ τῶν θυγατέρων της καὶ τῶν ἀνεψιῶν της, παραλαβοῦσά με ἐκ τοῦ Σταθμοῦ, μ' ὠδήγησαν καὶ μὲ κατόκησαν. Ἐμεινα δ' ἐκεῖ ὅλην ἑβδομάδα, φιλοξενούμενος, καὶ ὠδηγήθην εἰς τὰς ὠραίας πέριξ θέσεις, οἷον τὸν λόφον τοῦ Calenberg, ἐφ' οὗ ἔχει ἡ Δούκισσα τὴν διαμονήν της, τὸν ἄλλον τοῦ Φρουρίου (Festung), ἐφ' οὗ ὁ ἡγεμονικὸς οἶκος μετὰ λαμπροῦ μουσείου μεσαιωνικοῦ καὶ ἀρκτοτροφείου. Περιήλθομεν δὲ καὶ τὴν δύω ἡμέρας διαρκέσασαν πανήγυριν τῶν κυνηγῶν, ἐνθα καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐκεῖ ἐφωτογραφήθημεν. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Δοῦκα, διότι ἀπῆν, ἐνεγράφην παρὰ τῇ τότε ἐκεῖ ἐπιδημούσῃ Ἑγεμονίδι Κλεμεντίνῃ, τῇ θυγατρὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, μητρὶ δὲ τοῦ εἶτα Ἑγεμόνος τῆς Βουλγαρίας, καὶ παρὰ τῷ ἀδελφῷ της, Δουκὶ Montpensier, οὗς ἐγνώριζον ἐκ

Παρισίων. Παρὰ τῇ κυρία Cannenburg δὲ ἐγνώρισα καὶ τὸν ἱατρὸν Rückart, υἱὸν τοῦ ἐπισήμου ποιητοῦ.

Γράψας δ' εἰς τὸν Βαρῶνον Pressart, τὸν Ἀρχιπλοκόμον τοῦ Δουκὸς Meiningen, οὗ ἡ πόλις μικρὸν ἀφίστατο, ἵνα ἐρωτήσω πότε δύναμαι νὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν Δούκα, ἔλαβον πρόσκλησιν εἰς τὸ γεῦμα εἰς τὸ παρ' αὐτῇ Liebestein, ἔνθα ὁ Δούξ διέτριβε, διὰ τὸ Σάββατον, 17)29 Ἰουλίου.

Ἀπελθὼν, ἐπομένως, τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ πρωῒ, ἐγκατέλιπον τὸν σιδηρόδρομον εἰς Ἰμμελβορον, καί, δι' ἀμάξης, φθὰς περὶ τὰς 11 εἰς Λειβεστέιν, ἀληθῆ παραδείσον, κείμενον ἐπὶ συμφύτων λόφων, κατέλυσα εἰς Curhaus, καὶ εἰς τὰς 2 ἀπῆλθον εἰς τοῦ Δουκὸς, ἀνδρὸς ἔτι νέου, εὐγενοῦς φυσιογνωμίας, ἔχοντος τὸ ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον, καὶ περιποιητικῶς μὲν, ἀλλ' οὐχὶ οἰκείως προσηνοῦς. Ἡ δὲ Δούκισσα, δευτέρα τοῦ σύζυγος, πρόην ἠθοποιός, μοὶ ἐφάνη συμπειροῦς διακεκοιμένης, ἀναλόγως τῆς καταγωγῆς τῆς, καὶ ἠμῖται ἄριστα γαλλικά. Εἰς τὴν τράπεζαν ἡμεῖς 19 συνδαιτημόνες, καὶ ἑκαθῆμην ἐγὼ μετὰ τῆς ὀπωσοῦν ἠλικιωμένης Ἡγεμονίδος τοῦ Βαίμαρ, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης, καὶ τῆς νέας καὶ ὠραιότητος κυρίας Φράνς, συζύγου τοῦ νέου ἱατροῦ, ἀδελφοῦ τῆς Πρ. Μείνιγγεν. Παρῆσαν δὲ καὶ ὁ Πρίγκηψ τοῦ Βαίμαρ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, παρ' οἷς καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ἐνεγράφη, ὁ Αὐλάρχης Shleinitz, ὁ Σταυλάρχης Pressart, εἷς μυστικοσύμβουλος Wagner ἐκ Βερολίνου, εἷς Ὁλλανδὸς κλπ. Μετὰ τὸ γεῦμα δὲ διελέχθη διὰ μακρῶν μετ' ἐμοῦ ὁ Δούξ, ἰδίως περὶ δραματικῆς ποιήσεως, καὶ μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀναγνώσῃ τὸν Δούκαν ἐν μεταφράσει, καὶ προθύμως θὰ τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν σκηνὴν του, ἂν ἡ παρασκευὴ αὐτοῦ δὲν ἀπῆται μεγάλας δαπάνας. Τότε δὲ τῷ προσήνεγκον τὴν μετάφρασιν τῆς Παραμονῆς, ἣν ποὸς τοῦτο εἶχον λάβῃ μετ' ἐμοῦ· ἡ δὲ τῶν Τριάκοντα δὲν ἦτον ἔτι ἐκδεδομένη. Τὸ ἔσπερας δ' ἐπὶ στιγμὰς τινὰς παρευρεθῆς εἰς δημόσιον χορὸν ἐν τῷ Curhaus, ἐπέστρεψα τὴν ἐπιούσαν εἰς Βερολῖνον.

Τῇ δὲ 29 Ἰουλίου (10 Αὐγ.) ἔλαβον τηλεγράφημα, ἀγγέλλον μοι ὅτι, τῇ ἐπαύριον ἔφθανεν εἰς Βερολῖνον ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλ-

λάδος μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡγεμονοπαίδων, τῆς Βασιλίσης ἀπελθούσης εἰς Ῥωσίαν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγω πρὸς προὔπαντήσιν του. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ νυκτός, εἰς τὰς 1 1/4 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μοὶ ἐπεδόθη τηλεγράφημα τοῦ Αὐτοκράτορος ἐκ Ποτσδάμης, προσφέροντος εἰς τὸν Βασιλέα τὰς Βασιλικὰς ἀμάξας καὶ κατοικίαν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, ἠγέρθη πρὸ τῶν 5 καὶ ἔσπευσα εἰς τὸν σταθμόν. Ζητήσας ὅμως, δὲν εἶδον τὸν Βασιλέα. Ἄλλ' οὐχ ἦττον εἶχε φθάσῃ καὶ ἀπαρατήρητος εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βορῆα.

Ἄμα μαθὼν τοῦτο, ἔσπευσα ἐκεῖ, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἐκοιμᾶτο, καὶ εἰς τὰς 8 ἐπανελθὼν, ἐπαρουσιάσθη καὶ ἀνέφερα περὶ τῶν προσφορῶν τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς, εὐγνωμονῶν, ἀπέκλινεν αὐτάς. Ἐπὶ τῆς παρουσιάσεώς μου ταύτης λόγος ἐγένετο καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ μου Εὐγενίου, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπεδοκίμαζε τὴν ὀριστικὴν κατάταξίν του εἰς τὸν στρατόν, καθ' ὅσον ἔμελλε νὰ λάβῃ ἀμέσως τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπασπιστοῦ, καθ' ὃ μὴ ὑπαγόμενος εἰς τὸν οὐκέτι ἐκδοθέντα νόμον περὶ Σχολῆς, ὡς Ὑπαξιωματικός. Παρὰ τὴν πεποιθῆσθαι ὅμως ταύτην τοῦ Βασιλέως, ἠναγκάσθη νὰ καταταχθῇ εἰς αὐτὴν ὁ υἱός μου, καὶ ἔμεινε τρία ἔτη, σχεδὸν οὐδὲν διδασκόμενος, ὃ δὲν ἐγνώριζε, καὶ τὰ ἄριστα ἔτη τῆς νεότητός του καταναλώσας. Προσκληθεὶς δὲ περὶ τὰς 2, ἐγεύθη παρὰ τῷ Βασιλεῖ, καὶ εἰς τὰς 8 τὸ ἔσπερας συνώδευσα τὴν Ἀ. Μ. εἰς τέιον παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι ἐν Βαβελσβέργ.

Ἐλεγε δ' ἡ διάταξις νὰ παρουσιασθῶμεν ἐν μικρᾷ στολῇ μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ παρασήμου, ὃ καὶ ἠκολούθησα κατὰ γράμμα. Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς, παρατηρήσας ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ὅτε ἀνεχωροῦμεν διὰ τὸν Σταθμόν, ὅτι δὲν ἐφόρουν καὶ τὸ Πρωσσικὸν παράσημον, ἐπέμεινε ὅτι τοῦτο δὲν ἦτον ἐν τάξει, καὶ ὅτε διηρχόμεθα ἐκεῖ πλησίον κειμένου ἐργαστηρίου παρασήμων, διέταξε καὶ ἐστάθη ἡ ἀμάξα, ἐγὼ δὲ καταβάς, ἐδανείσθη ἐν Πρωσσικόν. Ὅτε δὲ τῇ ἐπαύριον τὸ ἀπέδωκα εἰς τὸν ἐμπιστευθέντα μοι αὐτὸ ἔμπορον, καὶ ἠρώτησα τί ὀφείλω, ὁ ἔντιμος ἀνὴρ οὐδὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ.

(†) Ἡ ὑποδοχὴ παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι ἦν ἐγκάρδιος πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ φιλοφρονεστάτη πρὸς τοὺς λοιπούς. Ἦμεθα δὲ 25 τὸν ἀριθμὸν, διηρημένοι εἰς τέσσαρας τραπέζας, καὶ τῆς ἐδικῆς μου προεκάθητο ὁ Πρίγκηψ Μείνιγγεν. Ἐπεστρέψαμεν δὲ περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν.

Τὴν ἀκόλουθον δ' ἡμέραν, προγευθεὶς παρὰ τῷ Βασιλεῖ, παρεκάθησα εἰς τὸ γεῦμα τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἐκεῖ παρουσίασα τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Hatzfeld εἰς τὸν Βασιλέα. Ἡ δ' Αὐτοκράτειρα ἐγεύθη εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον, διότι, ὡς μοὶ εἶπεν, ὅτε τῇ προσῆλθον, πεσοῦσα ἐβλάβη τὸν πόδα, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ περιπατήσῃ. Ἔδωκε δ' ὁ Βασιλεὺς τὸν Μεγαλόσταυρον εἰς τὸν προσαρτηθέντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του Στρατηγὸν Bronsart.

Τῇ δὲ 1)13 Αὐγούστου μετὰ τῶν θυγατέρων μου συνώδευσα εἰς Βεισβάδεν τὸν Βασιλέα, καταλύσαντα εἰς Parc Hotel, ὅπου ἦν ἤδη καὶ πᾶσα ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Δανίας. Ἦμεῖς δὲ κατώκησαμεν κατ' ἀρχὰς εἰς Villa Nassau, τῇ δ' ἐπιούσῃ μετέβημεν εἰς τὸ ἐν τῷ κήπῳ αὐτῆς pavillon «Schöne Aussicht» καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἐντὸς ὠραισιτάτου κήπου κειμένην Villa Parc ἐπὶ τῆς Sonnenbergstrasse.

Τὴν αὐτὴν τῆς Δανίας συνώδευσεν, ὡς Ὑπασπιστής, ὁ Συνταγματάρχης Γυλδεγκρόν, ἀδελφὸς τοῦ ποτὲ ἐν Ἑλλάδι Βασιλικοῦ Ὑπασπιστοῦ. Ἐν τῇ συνοδείᾳ τῶν ἡμετέρων Ἠγεμόνων ἦν, πλὴν τῶν Αὐλικῶν, καὶ ὁ Δ. Βερναρδάκης, ὡς διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς διὰ τοὺς ἡγεμονόπαιδας.

Ἐπεδήμει δὲ τότε ἐν Βεισβάδεν καὶ ἡ χήρα κυρία Ἐμμανουήλ Ἀργυροπούλου (ἐγγονὴ τοῦ Ἠγεμόνος Καρατζᾶ) μετὰ τῶν δύο χαριεστάτων καὶ ἄριστα ἐκπεπαιδευμένων θυγατέρων της, καὶ ὧν ἡ μία πολὺ μ' ἐχαροποίησεν, εἰποῦσά μοι ὅτι ἔκλαυσεν ὅτε ἀνέγνω τὴν Παραμονήν. Μετ' αὐτῶν αἱ θυγατέρες μου στενῶς ἐσχετίσθησαν, καὶ πολλαχοῦ εἰς τὰ ὠραῖα περίχωρα συνεξέδραμον, ὡς εἰς τὸ παρὰ τῷ χωρίῳ Σόννεβεργ ἀρχαῖον ἐρείπιον τοῦ φρουρίου Ρούρβεργ, εἰς τὴν πολυτελεῆ ἀγροικίαν τοῦ Δουκὸς τοῦ Νασάου, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς κορυφῆς Platte λαμπρὰν

ἔχουσαν ἄποψιν ἐπὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ῥήνου καὶ τὴν πόλιν Μαγεντίαν. Ἐνταῦθα ἤρχετο πρὸς κυνηγεσίαν ὁ Δούξ, δι' ὃ καὶ εἰς ῥητὴν ὥραν τῆς ἡμέρας, ἐντὸς περιφράκτου κύκλου, ἐρδίπτετο τροφή διὰ τοὺς ἀγριοχοίρους τῶν πέριξ ὄρέων. Ὁ δὲ Δούξ ἐγκατέλιπε ταύτην τὴν ἔπαυλιν, δυσαρεστηθεὶς ἐκ τοῦ μετὰ τὸν γαλλικὸν πόλεμον ὀργανισμοῦ τῆς Γερμανίας.

Ἐν μιᾷ τῶν ἑσπερῶν, ἰδοῦσαι αἱ νέαι κυρίαὶ ἀγγελλόμενον δράμα τοῦ Βίλενβρουκ, ἠθέλησαν νὰ ἴδωσι τὴν παράστασιν, διότι εἶχον ἀκούσῃ τοῦ συγγραφέως τὸ ὄνομα. Καίτοι δ' ἐγὼ ἔχων μεμορφωμένην τὴν περὶ αὐτοῦ, ὡς ποιητοῦ, γνώμην μου, καὶ διηγηθεὶς ταῖς κυρίαῖς, ὅτι ἐν ἄλλῳ ἔργῳ εἶχον ἀναγνωρίσῃ οἰκτρὰν μετάπλασιν τοῦ ἐμοῦ Δούκα, δὲν ἠθέλησα ὅμως ν' ἀρνηθῶ νὰ τὰς συνοδεύσωμεν. Τὸ διδασκόμενον δράμα ὑπεγράφετο «οἱ Μενοῆται».

Ἄμα δὲ ἤρθη τὸ παραπέτασμα, εἰθὺς ἀπ' ἀρχῆς, καὶ εἶτα δι' ὅλου τοῦ δράματος, στερουμένοι πάσης ἀξίας, εὔρομεν καταγέλαστον παρωδίαν ἄλλου ἐμοῦ ἔργου, τῆς «Παραμονῆς».

Ἐπεσκέφθην δ' ἐγὼ καὶ τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τοῦ Βεισβάδεν, μεσαιωνικὰς καὶ ῥωμαϊκὰς ἀρχαιοτήτας περιέχον, καὶ ἐν ἄλλοις, καὶ Μιθραϊκὰς στήλας, ἐκεῖ εὗρεθείσας.

Γείτονα δὲ εἶχομεν παρὰ τὴν νέαν ἡμῶν κατοικίαν τὸν συγγραφέα Wachenharm, μεθ' οὗ ἐγνωρίσθην καὶ ὅστις καὶ σύγγραμμά του μοὶ ἐδώρησε. Μετὰ τοῦ τότε δ' ἐκεῖ ἐπιδημοῦντος Γάλλου Ἀσσυριολόγου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Oppert ἀνεπέωσα, ἣν εἶχον σχέσιν ἐν Παρίσις, καὶ ἐγνώρισα καὶ τὴν οἰκογένειάν του· μοὶ προσέφερε δὲ καὶ αὐτὸς συγγραμμάτιόν του περὶ σφηνοειδῶν ἐπιγραφῶν.

Τῆ 15)28 Αὐγούστου προσεκλήθην, μετὰ τῶν θυγατέρων μου, ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας εἰς γεῦμα, εἰς ὃ παρῆν καὶ ἡ ἡμετέρα Βασιλικὴ οἰκογένεια, καὶ γείτονα μὲν εἶχον τὴν χαρίεσσαν καὶ ἀγχίνοα μικρὰν Ἡγεμονόπαιδα Ἀλεξάνδραν, ἀπέναντί μου δὲ τὸν ὠραῖον Βασιλόπαιδα Νικόλαον. Τὸ βασιλικὸν ζεῦγος τῆς Δανίας ἦν εὐμενέστατον πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἡ Βασιλις ἐπανειλημμένως μᾶς προσεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Κοπεγχάγην· ὁ δὲ Βασιλεὺς,

θέλων νὰ πῆ εἰς ὑγείαν μου, ὅτε εἶδεν ὅτι τὰ ποτήριά μου ἦσαν κενά, καὶ ἔμαθεν ὅτι οἶνον ποτὲ δὲν πίνω, εἰπὼν μοι ὅτι ἐπρομηθεύθη οἶνον Ἑλληνικὸν ἐπίτηδες χάριν ἐμοῦ, προέπειεν οὐχ ἦττον δι' ὕδατος καὶ μοὶ ἐπέτρεψε ν' ἀποκριθῶ ὁμοίως· ἐγὼ δὲ τῷ εἶπον ὅτι τὸ ὕδωρ ἔσται τὸ σύμβολον τῆς καθαρότητος τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν εὐχῶν μου.

Καὶ τῇ 17)29 αὐθις ἐγευματίσαμεν εἰς τὴν Βασιλικὴν τράπεζαν, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως. Συνηντήθη δ' ἐκεῖ μετὰ τοῦ κ. Ράδοβιτς, ὅστις, ἐπιστρέφων ἐξ Ἀθηνῶν, μοὶ ἐπῆνει τὴν δραστηριότητα τοῦ Τρικούλη, καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ Βλάχου, ὡς Γενικοῦ Γραμματέως, καί, περὶ τῶν ἐν Τουρκίᾳ λόγου γενομένου, μοὶ ἔλεγεν ἀνίσχυρον τὸν Πανσλανισμόν.

Τὴν αὐτὴν δ' ἡμέραν ἀπῆντησα καὶ τὸν νέον σπουδαστὴν Ὁρφανίδην, παρ' οὗ ἔμαθον τὴν λυπηρὰν εἶδησιν ὅτι ὁ θεῖός του, ὁ ἐπίσημος Καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς καὶ ποιητὴς διακεκοιμένος, ἔπασχεν ἐκ μαλακύνσεως τοῦ ἔγκεφαλου.

Ἐν τούτοις ἔφθασαν εἰδήσεις εἰς ἀνησυχίαν ἐμφάλλουσαι, ὅτι, κατὰ τὰ μεθόρια, συνέβησαν ἐχθροπραξίαι καὶ συγκρούσεις μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων. δι' ἃ ἔσπευσα ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψω εἰς Βερολίνον τῇ 17)29. Ἐκεῖθεν δέ, μετὰ δύο ἡμέρας, διῆλθε τὸ πρωὶ ἡ Βασίλισσα, ἐκ Πετροπόλεως μεταβαίνουσα εἰς Βεισβάδην, καὶ τὴν ὑπεδέχθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλων εἰς τὸν σταθμόν. Ἐκράτησε δ' εἰς τὸν καφφὲν ἐμέ, τὸν κ. Σαβούρωφ καὶ τὸν ποτὲ διδάσκαλον τῆς κ. Ἄνσεν, καὶ τότε ἐθαύμασα τὰς περὶ τὴν Ἑλληνικὴν γνώσεις τῆς, ὅτε διώρθωσε λεκτικόν τι λάθος τοῦ Ὑπασπιστοῦ κ. Βάσσου, εἰποῦσα αὐτῷ ὅτι λέξιν τινὰ ἐξέφερον, ὡς δευτερόκλιτον, ἐν ᾧ ἦν τριτόκλιτος.

Τάχιστα ὅμως ἦλθε νέα ἀγγελία, ὅτι τὰ πάντα καθυσύχασαν ἐν Ἑλλάδι καὶ διεσκεδάσθη πᾶς κίνδυνος. Ἐνταυτῷ δὲ τηλεγραφικῶς ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ υἱός μου Ὁθων, ἤδη ἐντελῶς θεραπευθεὶς, ἔφθασεν εἰς Βεισβάδην, φέρων εἰς ἡμᾶς τὴν ἀδελφὴν του Αἰμυλίαν, καταλείψασαν τὴν Αἴγυπτον, διότι ὁ Κλέων εἶχεν ἐκεῖθεν μετακληθῆ. Ἐσπευσα, ἐπομένως, νὰ ἐπιστρέψω εἰς Βεισβάδην τῇ 20 Αὐγούστου (1 Σεπτ.). Ἀλλ' ὁ Ὑπασπιστὴς τοῦ Βα-

σιλέως κ. Χατζηπέτρος μοι ἐμήνυσε, διὰ τοῦ υἱοῦ του, ὅτι ἡ Ἄ. Μ. ἦν λίαν παρωργισμένη ἐναντίον μου διὰ τὴν ἐπιστροφὴν ταύτην, ὅπερ μοι ἐφάνη ἀνεξήγητον, διότι ἐν Βερολίῳ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν ἦν οὔτε ὁ Αὐτοκράτωρ, διατρίβων πλησίον τοῦ Βεισβάδεν, ἐν Ἑμς, οὔτε ὁ Ὑπουργός, ἀπὼν ἐν ἀδείᾳ, οὔτε σχεδὸν οὐδεὶς τῶν συναδέλφων μου, καὶ πολὺ σπουδαιότερον μοι ἐφαίνετο νὰ διαμένω, ὅπου ἦτον ὁ Βασιλεύς· τὴν δὲ τρέχουσαν ὑπηρεσίαν ἐξετέλουν, ὡς ἂν ἡμῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, λαμβάνων παρὰ τῆς Πρεσβείας καθ' ἐκάστην διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰς ἐπιστολάς, συντάσσων, ὡς πάντοτε, ὁ ἴδιος, καὶ προσέτι ἀντιγράφων τὰ ἔγγραφα, καὶ πέμπων αὐτὰ πρὸς διεκπεραίωσιν. Ἄλλ' αὐθημερὸν ἐπληροφορήθην ὅτι τὸ περὶ ὀργῆς τοῦ Βασιλέως ἦν παρεξήγησις μόνον τοῦ κ. Ὑπασπιστοῦ.

Τῇ δὲ 22)3 Σεπτεμβρίου, πρὸς τὰ ἑσπέρας, ὑπεδέχθημεν τὸν Ὄθωνα, συνοδεύοντα τὴν Αἰμιλίαν, ἣτις ἐγκατέλειπε πρὸ τινος τὴν Αἴγυπτον, διότι ὁ Κλέων μετακάλειτο. Εἶχον δὲ διατοίψῃ ἀμφοτέρω ὁμοῦ ἐπί τινα χρόνον εἰς Σοφοθέντον, παρὰ τῇ Νεαπόλει, καὶ ἤδη ἤρχοντο πρὸς ἡμᾶς. Λέμενε δὲ τότε εἰς Βεισβάδην καὶ ὁ Γενικὸς ἡμῶν Πρόξενος, Μιστίνος Σοβερνχέϊμ, οὗ ἤρχισεν ἀνησυχίας ἐμπνέουσα ἢ νευρική ἀσθένεια, κορυφωθείσα εἰς ἀδυναμίαν τοῦ ἐγκεφάλου.

Τῇ 26)7 Σεπτεμβρίου, μεταβὰς εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον καὶ μαθὼν ὅτι ἦν ἡ γενέθλιος ἑορτὴ τῆς Βασιλίσσης τῆς Δανίας, ἔσπευσα νὰ ἐγγραφῶ. Ἐπιτροψάσης δὲ τῆς Α. Μ. καὶ νὰ παρουσιασθῶ, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, πᾶσαν πλήρη ἀνθοδεσμῶν καὶ ἄλλων παντοίων δώρων, καὶ εὗρον ἐκεῖ καὶ τὴν μικρὰν ἔγγονήν της, τὴν ἡμετέραν Ἡγεμονίδα Ἀλεξάνδραν, ἣτις, λόγου γενομένου περὶ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης συλλογῆς ἀνθέων, μ' ἠρώτησεν, ἂν καὶ ἐγὼ εἶχον προσφέρει ἀνθοδέσμην εἰς τὴν μάμμην της. Ἀποκριθέντος μου δὲ ἀρνητικῶς, ἐπέμεινεν ἐρωτῶσα πάλιν, μετὰ παιδικῆς ἀφελείας, «διατί δὲν τὸ ἔπραξα». Εὐτυχῶς ἠρώτα ἐλληνιστί, ἄλλως θὰ μ' ἔφερεν εἰς στενόχωρον θέσιν. Ἡ ἀλήθεια δ' ἦτον ὅτι ἠγνόουν τὴν ἑορτήν, ὅτε εἶχον ἔλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τῇ ἐπιούσῃ δὲ παρουσίασα τὰς θυγατέρας μου εἰς τὴν Βασι-
λισσαν ἡμῶν, τὸν δὲ Ὀθωνα εἰς τὸν Βασιλέα. Τὴν αὐτὴν δ' ἡμέ-
ραν τηλεγράφημα ἔξ Αἰγύπτου προσεκάλει τὸν Ὀθωνα νὰ ἐπι-
στρέψῃ ἀνυπερθέτως εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν ὡς μηχανικὸς τοῦ
σιδηροδρόμου. Ἐπομένως τῇ 28)9 Σεπτεμβρίου ἀπῆλθομεν ἐκ
Βεισβάδης, καὶ εἰς Φραγκφόρτην, προῦπαντήσας ἡμᾶς ὁ Γενικὸς
ἡμῶν Πρόξενος κ. Ἐρλάγγερ, μᾶς ἔφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
Frankfurter Hof, καὶ περὶ μεσημβρίαν εἰς τὸν ὠραῖον κῆπον
τῶν Φοινίκων (Palmengarten), ὅπου ἐπρογεύθημεν καὶ εἶδομεν
περίεργον καὶ πλουσίαν ἔκθεσιν ἀμανιτῶν. Ἀφ' οὗ δ' ἐπεσκέ-
φθημεν καὶ τὸν ζωολογικὸν κῆπον, ἀξιοθέατον καὶ διὰ τὰς φυσι-
κὰς καλλονὰς του καὶ διὰ τὰ ἐνοικοῦντα ζῶα, ὑπερέχοντα τοῦ ἐν
Βερολίνῳ, μετέβημεν μετὰ τοῦ κ. Erlanger εἰς Ἀμβούργον, ὅπου
τὴν πόλιν ἐφ' ἀμάξης περιερχόμενοι ἀπηντήσαμεν πεζὸν τὸν
Πρίγκηπα τῆς Οὐαλίας, οὗ ἡ σύζυγος ἦν παρὰ τῇ μητρὶ της,
ἐν Βεισβάδην, συνοδεύοντά τὴν κ. Ἀμερικανίδα κ. Chamber-
land. Ἐκεῖ δὲ γευματίσαντες ἐπισκευόμεν εἰς Φραγκφόρτην,
καὶ τὸ ἑσπέρας ἠκούσαμεν ἐν τῷ λαμπρῷ νεοκτίστῳ θεάτρῳ, ἀπὸ
τοῦ θεωρείου τοῦ κ. Προξένου, τὸ μελόδραμα Μάρθαν. Μετὰ
δὲ τὴν Γ'. Προᾶξιν αὐτοῦ, ἐχωρίσθη ἀφ' ἡμῶν ὁ Ὀθων, καὶ
ἀπῆλθεν ἀπὸ τοῦ θεάτρου ἀμέσως εἰς τὸν Σταθμὸν, διὰ τὴν
Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ χωρισμὸς οὗτος ἐβάρυνε βαρέως ἐπὶ τῆς καρ-
δίας μου, καὶ μόλις ἤμην εἰς κατάστασιν ν' ἀκούσω τὸ ἐπίλοιπον
τῆς παραστάσεως.

Καὶ ἡμεῖς δέ, τὴν ἐπαύριον, ἐκ Φραγκφόρτης μετέβημεν εἰς
Ἐϊδελβέργην, ὅπου ἐπεσκέφθημεν, ἐν ἄλλοις, τὸ γραφικώτατον
ἐρεῖπιον τοῦ φρουρίου, τοῦ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐν ἔτει 1680 κατεδα-
φισθέντος, καὶ εἰς τὰ ὑπόγεια αὐτοῦ εἶδομεν, τό, διὰ τὸ μέγεθός
του, ὡς θαῦμα θεωρούμενον βαρέλιον, ὃ τοῖς μόνον ἀπὸ τῆς ὑπάρ-
ξεώς του ἐπληρώθη οἴνου, καλύπτεται δὲ ὑπὸ ξυλίνου δώματος
τόσον μεγάλου, ὥστε πολλάκις χορεύουσιν ἐπ' αὐτοῦ. Γευματίσαντες
δὲ εἰς ἐστιατόριον τοῦ συνδένδρου φάρυγγος τοῦ Wolfsbrunnen,
μετέβημεν ἐκεῖθεν εἰς Neckergemünde; παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ
ποταμοῦ Neckar, εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Menzer, ὅστις, κατὰ πρό-

τασίν μου, διωρίσθη ἡμέτερος Πρόξενος, διότι ἦν ὁ πρῶτος τοὺς Ἑλληνικοὺς οἴνους εἰς τὴν Γερμανίαν εἰσαγαγών, καὶ διὰ παντοίας μερίμνης τὸ ἐμπόριον αὐτῶν διαδούς. Περιαγαγὼν δὲ ἡμᾶς οὗτος εἰς τὰ πλούσια ὑπόγειά του, μᾶς παρουσίασε τέλος ἐν μεγάλῃ αἰθούσῃ ἐπὶ τραπέζης εἴκοσι κύπελα περιέχοντα διάφορα εἶδη Ἑλληνικῶν οἴνων. Καὶ εἰς τὴν προσφορὰν του μὲν, τοῦ ν' ἀπογευθῶ ἀπὸ πάντων, δὲν ἐνέδωκα, ἀλλ' ἐπλησίασα τὰ τρία τελευταῖα ποτήρια, τὰ περιέχοντα τοὺς οἴνους τῆς **Ἑλένης**, τῆς **Ἀφροδίτης**, καὶ τὸν τοῦ **Νέστορος**, καὶ εὗρον αὐτούς, πρὸ πάντων ἐξόχως γλυκεῖς καὶ εὐαρέστους. Ἐξ Εἰδελβέργης δ' ἀπήλθομεν εἰς Μόναχον δι' Αὐγούστης, καὶ ἐκεῖθεν τὸ ἑσπέρας εἰς Αἰβλιγγ, καὶ τὴν ἐπιούσαν εἰς Reichenhall, ἵνα, παρερχόμενοι ἐπισκεφθῶμεν τὴν νύμφην μου Λουκίαν καὶ τὴν κυρίαν Βαλτατζῆ. Ἀλλά, μαθόντες ὅτι εἶχον ἀπέλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς λίμνης Königsee, ἅμα ἐπρογεύθημεν, τὰς πασηκολουθήσαμεν ὁδοιπορήσαντες 3 1/2 ὥρας ἐφ' ἀμάξης διὰ λιμνοτάτων ὁδῶν. Καταβαίντες δ' εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, εὗρομεν ἐκεῖ, ἐξ ἐκδοσμῆς ἐπ' αὐτῆς μόλις ἐπανελθούσας τὰς δύο συγγενεῖς ἡμῶν, τὴν νέαν κυρίαν Κατίαν, νύμφην τῆς κυρίας Βαλτατζῆ, καὶ τὴν ἑξαδέλφην τῆς κυρίας Ἄνναν Ἀββοῦ, τὸ γένος Καραθεοδωρῆ. Ἐπέβημεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς λέμβον καὶ ἐξεδράμομεν ἐπίσης εἰς τὴν λίμνην, μίαν τῶν ὠραιότερων τῆς Βαυαρίας καθ' ὅσον τὰς ὄχθας ἀποτελοῦσι, κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν, κάθετοι βράχοι καὶ ὑψηλὰ γραφικὰ ὄρη, κατὰ μέρος δὲ σύμφυτοι καὶ χαριέστατοι λόφοι. Εἶτα δ', ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀποβάσεως, ἐπλανῶμεν περίξ γεγοητευμένον τὸ βλέμμα, καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἀνεγνωρίσαμεν τὴν πρὸ ἡμῶν θέσιν, ὡς αὐτὴν ἐκείνην, ἀφ' ἧς εἶχε σχεδιασθῆ μεγάλη καὶ ὠραία ἐλαιογραφία, ἀντιγραφεῖσα πρὸ μικροῦ ἐν Βερολίνῳ εὐστοχώτατα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς μου Χαρικλείας, καὶ κοσμούσης ἡμῶν τὴν αἴθουσαν.

Παρὰ τὴν λίμνην περιμείνασαι ἡμᾶς αἱ Κυρίαι, μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὴν μίαν περίπου ὥραν ἀπέχουσαν πολίχνην Reichtersgaden, ἐν ὑψηλῷ κειμένην, ἧς ἡ ἀποψις εἰς τὰς ὑπ' αὐτὴν σκοτεινὰς καὶ βαθείας κοιλάδας καὶ εἰς τὰ ἀπέναντι οὐρανομήκη

ὄρη, δικαίως φημίζεται, ὡς μοναδική. Τοιαύτη δ' ἦν πρὸ πάντων ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, εἰς ὃ διενυκτερεύσαμεν. Ἐκεῖτο δὲ τοῦτο ἐκτὸς τῆς πόλεως, μεμονωμένον, εἰς λόφου ὑψηλοῦ κορυφήν. Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ πᾶσα σκηνογραφία δὲν ἦν εἰς ἡμᾶς ὄρατή, διότι πυκνὴ ὁμίχλη, ἢ μᾶλλον νέφος εἰς τὴν γῆν καταβάν, μᾶς ἔκρουπτεν ὅλον τὸ ἀπέναντι ὄρος, μέχρις αὐτῶν τῶν προπόδων.

Εὔρομεν δ' ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τὴν λίαν εὐάρεστον ὄωσικὴν, ἐν Στουτγάρδῃ δ' οἰκοῦσαν, οἰκογένειαν Adelung, ἧς ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ ἔζωγράφει καὶ ἐστιχούργει μετὰ πλείστης χάριτος καὶ ἐπιδεξιότητος διὰ λευκώματα, ἃ ἐξέδιδε πρὸς χοῆσιν μικρῶν παιδίων. Ἦν δ' ἐκεῖ καὶ ἡ Δανικὴ οἰκογένεια Villagoz, ἧς ὁ υἱός, θαλαμηπόλος (chambellan) καὶ ἄριστος μουσικός, ἔπαιζε πολλάκις κύμβαλον μετὰ τῆς Βασιλίσσης, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἔπαιξε μετὰ τῆς λίαν διακεκομμένης μουσικῆς κ. Βαλτατζῆ, καὶ συνώδευσε ἀδούσας τὴν κ. Ἄνναν καὶ τὴν θυγατέρα μου Χαορίλειαν.

Τῇ ἐπαύριον δὲ, ἐξελθόντες εἰς προίπατον, ἠναγκασθημεν νὰ διέλθωμεν διὰ γεφυρῶν ξυλίων, αἵτινες, ὑπὲρ τὸ τέταρτον τῆς ὥρας, παρετείνοντο φοβερῶς παρὰ τὰς καθέτους πλευρὰς κορυμνῶν, ὧν οὐδὲ τὴν κορυφήν, οὐδὲ τοὺς πόδας ἐδυνάμεθα, ἢ μᾶλλον ἐτολμῶμεν, νὰ ἰδῶμεν, καὶ ὑπεράνω ἀχανῶν βαράθρων. Τὸ κατ' ἐμὲ σκοτοδινία εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ μὲ καταλαμβάνῃ, καὶ θὰ ἐπέστρεφον, ἂν δὲν καθίστων τοῦτο ἀδύνατον οἱ κατόπιν μου ἐρχόμενοι, διότι αἱ γέφυραι αὗται μόλις εἶχον πλάτος ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἔτι μᾶλλον, ἂν δὲν ἠδούμην τὴν κ. Βαλτατζῆ, ἣτις, κυρία καὶ οὐχὶ νεαρὰ οὔσα, ἐβάδιζεν ὅμως πρὸ ἐμοῦ στερεῶ τῷ ποδί. Πέραν δὲ τῶν κινδυνωδεστάτων τούτων τεχνητῶν καὶ ἐναερίων στενωπῶν, ἐφθάσαμεν εἰς ἀρχαῖον μοναστήριον, ἄξιον ἐπισκέψεως διὰ τὸν μεσαιωνικὸν ὄυθμὸν καὶ τὰ ἀρχαῖα ζωγραφικὰ καὶ γλυπτικὰ αὐτοῦ μνημεῖα.

Ἀπήλθομεν δ' ἐκ Πεχτερογάδεν ἐφ' ἀμάξης περὶ τὰς 6, καὶ τότε ἀνέλπιστον θέαμα ἔπληξε τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἐν μέσῳ τοῦ τότε αἰθρίου οὐρανοῦ εἶδον καθαρῶς ὑψουμένην νῆσον πετρώδη, καὶ μοὶ ἐχρειάσθησαν τινὰ λεπτά, ἵνα ἐννοήσω, ὅτι ἦν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ

ἡ κορυφή τοῦ ἀπέναντι ἡμῶν ὑψηλοῦ ὄρους, ἐξελθοῦσα ἐκ τῶν νεφῶν, ἅτινα, καλύπτοντα πᾶν τὸ ὑπ' αὐτὴν μέρος, ἐφαίνοντο ὡς ἂν ἦσαν αὐτὸς ὁ οὐρανός, πανταχόθεν περιβάλλων τὴν νῆσον. Διενυκτερεύσαμεν δ' εἰς Ρεϊχεγγάλλ, ἔνθα, διαμείναντες τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, τὸ ἑσπέρας, συνοδοιπόρους ἔχοντες τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν Denhof, ἣτις ἦν μία τῶν ἐπισημοτάτων κυριῶν τῆς κοινωνίας τοῦ Βερολίνου, ἀφίχθημεν εἰς Αἰβλινγκ κατὰ τὰς 9. Μετὰ τρεῖς δ' ἡμέρας ἀπήλθομεν εἰς Μόναχον. Ὅτε δὲ παρήλθομεν ἔμπρὸς μεγάλης τάφρου, ἣτις καλεῖται τάφος τοῦ διαβόλου ἢ τοῦ ληστοῦ (Teufels ἢ Diebesbrucke), ὁ συνοδοιπορῶν ἡμῖν ἰατρὸς Schanzenbach, μᾶς εἶπεν ὅτι αὕτη ἦν ἡ ἀρχικὴ κοίτη τοῦ ποταμοῦ Ἴσαρ.

Ἐν Μονάχῳ δὲ κατελύσαμεν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, εἰς ἣν κατώκει πρὶν ἢ κ. Βαλτατζῆ (ὁδὸς Καρόλου 1β), καὶ πολλὰ μετὰ τῶν θυγατέρων μου ἢ μόνος ἐπεσκέφθην τῶν ἀξιοθεάτων τοῦ Μονάχου. Εἰς τοῦτο δ' ἐπίκουρος μᾶς ἦλθε καὶ τοῦ κ. Ἐσχάρου ὁ δικηγόρος, μεθ' οὗ εἶχον συζητήσει τὴν περὶ τοῦ Βαυαρικοῦ δανείου ὑπόθεσιν, οὗ τὸν οἰκοδεσπότην, ὅτε τὸν ἐπεσκέφθη ἡ ἀνεγνώρισα, ὡς ἓνα τῶν συμμαθητῶν μου εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Σχολεῖον, τὸν κ. Leonhard. Μὲ ὠδήγησε δὲ εἰς τὴν Δημοσίαν βιβλιοθήκην, ἐν ἣ, μεταξὺ ἄλλων περιέργων, παρατήρησα χειρόγραφον εὐαγγέλιον τοῦ 10ου αἰῶνος, ἔχον τὴν γραφὴν ΠΑΥΒΛΟΣ, ἀποδεικνύουσαν ἀναμφισβητήτως τὴν τότε προφορὰν τοῦ ΑΥ. Ἐκεῖ δ' ἀπαντήσας καὶ τὸν περίπυστον Döllinger, συνδιελέγην διὰ μακρῶν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασα τὴν τε ἀγχίνουσαν αὐτοῦ καὶ τὴν ζωηρότητα, δὲν τὸν εὔρον δὲ φανατικῶς τὰς δόξας μου ἀποκρούοντα.

Δύο δ' ἕτεροι ἄνδρες διακεκριμένοι ἐπὶ γνώσεσιν ἐπιστημονικαῖς, μεθ' ὧν ἐσχετίσθην τότε, ἦσαν ὁ σοφὸς Καθηγητὴς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου Holzendorff καὶ ὁ τῆς Φιλολογίας κ. Barnuy, ὅστις, διὰ τῆς συζύγου του, ἀνεψιάς τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ Προξένου ἡμῶν κ. Gorrissen, ἐκέκτητο πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην, καὶ μοὶ ἔδειξεν ἐν αὐτῇ, πρὸς ἄλλοις, πανομοιότυπον χειρογράφου τοῦ Δάντε, ἐν τινι μοναστηρίῳ εὐρεθέντος, καὶ προσέτι ἀθλίαν

ἀπόπειραν τοῦ Λέσσιγκ, τοῦ νὰ μεταφράσῃ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ Λαοκόντα εἰς τὸ Γαλλικόν.

Ἐπεσκέφθημεν δὲ δις καὶ τὴν τότε ἐν Μονάχῳ ὑπάρχουσαν ἠλεκτρικὴν ἔκθεσιν, καὶ διὰ τοῦ τηλεφώνου ἠκούσαμεν τότε πρῶτον τὰ ψαλλόμενα εἰς τὸ Θέατρον καὶ δὴ τὸν Tannhäuser. Εἰς τὴν δευτέραν δ' ἡμῶν ἐπίσκεψιν παρεκάλεσε δι' αὐτοῦ ὁ Διευθυντὴς τὴν διευθύντριαν τοῦ Παρθεναγωγείου τοῦ Ὁβεραμεργάου, ἀπέχοντος ὑπὲρ τὰ 70 χιλιόμετρα, νὰ ψάλῃ ἐν ἄσμα, ὃ ἠκούσαμεν ἄριστα.

Παρὰ τῷ κ. Βαρνέϊ ἐγνώρισα καὶ τὴν ὠραίαν καὶ χαριεστᾶτην σύζυγον τοῦ ποιητοῦ Παύλου Heyne, ὅστις τότε ἔλειπεν, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ παράστασιν τοῦ τελευταίου τοῦ δράματος, τοῦ Θεμιστοκλέους. Λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ κ. Βαρνέϊ καὶ ἀναγνοὺς αὐτό, τὸ εἶρον πρὸς μᾶλλον καὶ οὐχὶ πολλοῦ λόγου ἄξιον.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπότισιν τοῦ Βασιλείου χρέους καὶ τὴν συνδιαλλαγὴν μετὰ τῆς Βασιλείας, ὅτις τοῦ κ. Πρωτόζ, τοῦ Λογιθαλαμηπόλου τῆς Αὐλῆς, καὶ ἄλλων κύκλων συσταθεὶς μοι διὰ τὴν προξενικὴν θέσιν τοῦ ἐν Μονάχῳ προξενείου, ἣν ὁ ἔμπορος κ. Weidert, ὃν καί, ἐπὶ τῇ προτάσει μου, τὸ Ὑπουργεῖον διώρισεν. Ἄλλ' αὐτὸς ἠρνεῖτο νὰ δεχθῇ, διότι δὲν τῷ ἐδόθη Γενικοῦ Προξένου βαθμός. Τέλος ὅμως ἐπείσθη, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει μου ὅτι θέλει τοῦ δοθῆναι καὶ αὐτός, ὃ καὶ ἐγένετο ἐπὶ ταῖς παρατηρήσεσιν, ἃς ἀπηύθυνα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ὅτι ἡ Βασιλεία θὰ τὸ ἐθεώρει, κατὰ τὰς τότε περιστάσεις, ὡς προσβολήν, ἂν ἐφαινόμεθα μὴ ἀναγνωρίζοντες τὸ Μόναχον, ὡς πρωτεύουσαν,

Δεχθεὶς δ' εἰς τὸν Σταθμὸν τὴν Κατίναν, νύμφην τῆς κυρίας Βαλτατζίη, μετὰ τῆς κυρίας Ἄββοι, ἐπανελθούσας ἐκ Ραϊχεγγάϊμ, μετ' εὐχαριστήσεως ἠκούσα ταύτης διηγουμένης μοι, ὅτι ἀνέγνω μετάφρασιν τοῦ Νάθαν, δι' ἣν ἐνθουσία, ἠγνόει δὲ τίνοσ ἦτον, καὶ συνέπεσε νὰ εἶναι ἡ ἐδική μου.

Προσελθὼν δ' ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Ἐκπαιδεύσεως εἰς τὸν Ὑπουργὸν G. Lutti, ἔλαβον, ὡς δῶρον, παρ' αὐτοῦ λαμπρὰ σχέ-

δια τοῦ ἐν Μονάχῳ διδασκαλείου, καὶ φυλλάδιον περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ, ἃ ἅπαντα ἔπεμψα εἰς Ἀθήνας.

Καὶ εἰς τὸν ποτὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνάδελφόν μου, τότε δ' ἐν Μονάχῳ Πρόεσβυν τῆς Ἰταλίας, κ. Βαρβόλνην προσῆλθον, καὶ ἐγνώρισα τὴν νέαν καὶ ὠραίαν ἀνεψιὰν καὶ σύζυγόν του, ἣτις πολὺν ἐνθουσιασμόν μοι ἐξέφρασεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, καὶ Ἑλληνας ἀνεγίνωσκε συγγραφεῖς. Ἐπίσης δ' ἐπανεῖδον καὶ τὸν ἐν Ἑλλάδι ποτὲ Πρόεσβυν τῆς Βαυαρίας κ. Werther, οὗ ἡ σύζυγος ἦν ἀδελφὴ τῆς ἐν Βερολίνῳ Κομήσσης Ὀριόλλα, καὶ ἐγενόμην φιλοφρονέστατα δεκτὸς παρ' αὐτοῖς. Τοῦ δὲ Πρόεσβεως τῆς Σαξωνίας, κ. Fabrici, τὴν θυγατέρα, διακεκριμένην οὔσαν νέαν ζωγράφον, ἐπεσκέφθην, οὐ μόνον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μακρὰν αὐτῆς κείμενον ἐργοστάσιόν της.

Ἀνεζήτησαν δὲ καὶ τὸν Λουδοβίκον Θεόσιον, ὅστις ἦν νήπιον, ὅτε τὸ πρῶτον μὲ εἶχε δεχθῆ ὁ πατήρ του εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἶτα δ' ἐγένετο ἐπίσημος ζωγράφος καὶ τὴν ὁ κοσμήσας διὰ τοῦ χρονογραφίου τὴν ἑπιστολικὴν ἐκκλήσιν ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ἀπῆν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐπέδωκα γραμματίον μοι, ἵνα τῷ σταλῆ, εἰς νεάνίδα, ἣτις μὲ ὑπεδέχθη, καί, ὡς ἔμαθον ἔπειτα, ἦτον ἡ θυγάτηρ του.

Ἄλλος δὲ διάσημος ζωγράφος, ὃν ἐγνώρισα ἐν Μονάχῳ καὶ πολλάκις ἐπεσκέφθην εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του, ἦν ὁ Λεμβάχ, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι, ὅτε ἀντέγραφεν ἐν Ρώμῃ τὰς μεγάλας συνθέσεις τοῦ Ραφαήλ, τὰ διὰ τὴν κοσμοῦσαν τὸ Μόναχον συλλογὴν τοῦ κόμητος Schack, οἱ ἐπιστάται τῶν μουσείων ἐξησφάλιζον τὰ πρωτότυπα δι' ἀλύσεων, μή, εἰς τὸ τέλος, ἀνταλλαγῶσιν ἀντὶ τῶν οὐδόλως αὐτῶν διαφερόντων ἀντιγράφων. Παρὰ τῷ καλλιτέχνῃ δ' ἀπῆντησα νέαν καὶ ὠραιότητα κυρίαν, τὴν διεζευγμένην σύζυγον τοῦ ἐν Ρώμῃ οἰκοῦντος ἱατροῦ Fleischer, ἀνεψιὰν δὲ τῆς ἐν Βερολίνῳ γνωρίμου μου κυρίας Μαρκβάλ. Ὁ κ. Λέμβαχ, μεγάλως θαυμάζων τὴν καλλονὴν αὐτῆς, τὴν ἐζωγράφησεν ἴσως εἰκοσάκις εἰς διαφόρους εἰκόνας καὶ θέσεις, καί, κοινῶς ἐπιστεύετο, τόσῳ μᾶλλον, ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῆ, καθ' ὅσον, ἀπελθόντα εἰς Ἰταλίαν, τὸν συνώδευσεν ἡ κυρία. Ἡ σχέσις ὅμως αὕτη ἔληξε τραγικῶς. Φαίνεται ὅτι, ἂν ὁ Λέμβαχ τὴν ἐξετίμα, ὡς καλλιτέχνης,

ἐκείνη τὸν ἡγάπα, ὡς γυνή· δι' ὃ καὶ ἐν Ρώμῃ, συνοιδεῖα ὅτι δὲν τῷ ἐνέπνεεν ὁμοιον αἴσθημα, ηὔτοκτόνησεν.

Καὶ εἰς τοῦ ὁμογενοῦς ζωγράφου κ. Γύζη τὸ ἐργοστάσιον εἶδον τὰ γενικῶς ἐπαινούμενα αὐτοῦ ἔργα, ἀποφέροντα αὐτῷ ὡς 20,000 Μάρκα (25,000 δρ.) κατ' ἔτος.

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ δὲ τῆς Βαυαρίας εἰργάζετο καὶ ὁ τότε ἀπὸν ἕτερος ὁμογενὴς Ἰακωβίδης, ἐπίσης μετὰ τῶν δοκιμοτάτων καλλιτεχνῶν καταριθμούμενος.

Ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτ. (v) εἶχεν ἀρχίση ἡ μεγάλη τοῦ Μονάχου ἔτησία πανήγυρις, ἡ τελουμένη εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Θηρεσίας, καὶ ἐπεσκέφθημεν αὐτήν, εἰσελθόντες καὶ εἰς τὸν ὑπερκείμενον τῷ πεδίῳ χαλκοῦν κολοσοῦν τῆς Βαυαρίας, ἔχοντα κλίμακας ἐσωτερικῶς, ἀνέβημεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἑκαθέσθημεν εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἔδρας, τὴν πανήγυριν ἐπιβλέποντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὧν αἱ κόραι ἀπετέλουν παράθυρα.

Εἰς τῶν περιπάτων ἡμῶν μετὰ τῆς κυρίας Ἄββοτ μᾶς ἔφερον εἰς τὸ Ἀνάκτορον καὶ τοὺς παραδείσους τοῦ Νυμφαγυρίου, ὅπου ἐπεσκέφθημεν τὸ ἀρχαῖον καὶ ἄλλοτε περίφημον πηλουργεῖον, ὃ μεγάλως παρήκμασεν, ἀφ' οὗ ἔπαυσεν ὄν, ὡς πρὶν, δημόσιον ἐργοστάσιον.

Δὲν ἠθέλησα δὲ νὰ ἐγκαταλίπω τὸ Μόναχον χωρὶς νὰ ἐπανίδω τὸ Σχολεῖον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ, πρόσηβος μόλις, εἶχον διατελέσει, τὴν ἐπιστήμην τῶν ὄπλων διδασκόμενος. Μετέβην, ἐπομένως, εἰς τὸ Σχολεῖον, τὸ λεγόμενον τῶν δευτεροτόκων (Cadetten), τῇ 26 Σεπτεμβρίου (8 Ὀκτ.), καὶ ἐζήτησα παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τὴν ἄδειαν νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ. Ἦν δὲ Διευθυντὴς ὁ Σρατηγὸς Freiberg, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐκπαιδευθῆ ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι, εἰσελθὼν, ἀφ' οὗ ἐξῆλθον ἐγώ. Οὗτος, μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ὡς συνάδελφον, καὶ δὴ ἀρχαιότερον αὐτοῦ, ὁ ἴδιος μὲ περιήγαγε πανταχοῦ, δείξας μοι τοὺς κήπους, τὰς παραδόσεις, τὰ ἐστιατόρια, τοὺς κοιτῶνας, καὶ εὔρον τὰ πάντα, ὡς καὶ τὴν κλίνην, ἐν ἣ ἐκοιμώμην, ἀπαράλλακτα εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν τὰ εἶχον ἀφήσει πρὸ 53 ἐτῶν, ὡς καὶ τὴν παλαιάν μου στολὴν μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀνεγνώρισα εἰς τὸ καρφίον, εἰς ὃ τὴν εἶχον κρεμάσει ἀναχωρῶν.

Ἡρώτησα δὲ τὸν Στρατηγόν, τίς ἦν ὁ μαθητής, ὁ κατέχων τὸν ἀριθμὸν 58, ὑφ' ὃν ἤμην κατατεταγμένος πρὸ ἡμισείας ἑκατονταετηρίδος, καί, ἐπὶ τῇ διαταγῇ του, προσῆλθε παιδίον ξανθὸν καὶ εὐφυᾶ ἔχον τὴν ἔκφρασιν. Εἶπον δ' αὐτῷ ὅτι ἤμην ὁ προκάτοχος του εἰς τὸ κατάστημα, καὶ τῷ συνεβούλευσα νὰ δειχθῇ ἐμοῦ ἐπιμελέστερος, ἵνα, ὡς τῷ εὐχομαι, γίνῃ ποτὲ Στρατηγός.

Τῇ δὲ 6)18 Ὀκτωβρίου ἀπήλθομεν τέλος τοῦ Μονάχου, καί, εἰς Βερολίνον ἀφικθῆντες εἰς τὰς 7^{1/2} τὸ πρωί, εὔρον ἐκεῖ τὸν ποτὲ μαθητὴν μου ἐν τῷ Στρατιωτικῷ Σχολείῳ Ναυπλίου, ἤδη δὲ Στρατηγὸν Κορωναῖον, ὃν παρουσίασα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ συνέδραμον, ἵνα ἰδῇ καὶ μελετήσῃ ὅ,τι τὸν ἐνδιέφερον ἐν Βερολίῳ.

Ἐγραψα δὲ εἰς τὴν Βορειογερμανικὴν Ἐφημερίδα ἄρθρον περὶ Βαυαρῶν ἐν Ἑλλάδι, ἐκδοθὲν τῇ 15)27 ἢ 16(28 Ὀκτωβρίου.

Τῇ 21)2 Νοεμβρίου ἔλαβον, ὡς ἀποσδοκῆτως, παρὰ τῶν ἐν Πορτογαλίᾳ συγγραφέων καὶ ἐφημεριδογράφων δίπλωμα κατατάττον με εἰς τὴν χορείαν αὐτῶν.

Ἀναγκασθῆντες δ' ὁ Κλέων νὰ δεχθῇ, ἐπ' ἀπειλῇ παύσεως, τὴν εἰς Βουλγαρίαν μετάθεσίν του, ὡς ἀκριβῆν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπηρεσιῶν του, μετέβη εἰς Βυρτσβούργην διὰ λόγους ὑγείας τῆς συζύγου του, καὶ ἐκεῖθεν τῇ 1 Νοεμβρίου εἰς ἐπίσκεψιν ἡμῶν μετὰ τῆς μικρᾶς Ἑλλης, ἣν ἀμέσως ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἔφερα εἰς τοῦ Πρέσβεως τῆς Σερβίας, κ. Πετρονιεβίτς, διότι ἦτον ἀγαπητοτάτη εἰς ἐκείνην τὴν οἰκογένειαν, ὅτε, ὡς μικρὸν παιδίον, κατόκει εἰς Βουκουρέστιον. Μετὰ τοῦ Κλέωνος δὲ συνεπεσκέφθη τὰ Μουσεῖα, καὶ ἰδίως τὸ Αἰγυπτιακόν, πλεῖστα περιέχον, ὧν εἶχεν ἀκριβῆ γνῶσιν καὶ περὶ ὧν ἐνδιεφέρετο. Ἐμεινε δὲ μέχρι τῆς 10)22 τὸ ἑσπέρας, ὅτε ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Βυρτσβούργην καὶ εἰς Σόφιαν ἔφθασε τὴν 1)13 Δεκεμβρίου.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν χρόνον οἱ ἐν Βερολίῳ διατρίβοντες νέοι Ἕλληνες ἤρχοντο, ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν ἑσπέραν, παρ' ἡμῖν, καὶ ἔμενον πολλάκις πολὺ μετὰ τὸ μεσονύκτιον, οὕτως ὅμως καὶ αὐτοὶ ἐν ὀκνηρίᾳ ζῶντες, καὶ ἐμὲ εἰς ἀργίαν καταδικάζοντες.

Τῇ δὲ 15)27 Νοεμβρίου ἦν χορευτικὴ ἑσπερὶς παρ' ἡμῖν.

Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον Αἰῶνα ἔπεμψα τότε πραγματείαν περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ πεμφθῇ τις εἰς Κίεβον, εἰς ἐξακρίβωσιν, ἂν ἡ ἐκεῖ λεγομένη ὅτι διατηρεῖται ἀναλλοίωτος καὶ ἀρχαία, ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ ἡμετέρῃ, ἐξ οὗ θὰ ἐσυμπεραίνετο καὶ ἂν αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν μικρολογίαι, ἃς οὐδεὶς ἐνόμιζεν ἀξίας προσοχῆς καὶ δημοσιεύσεως.

Τῇ 16)28 Νοεμβρίου ἐπεσκέφθην τὸ Μουσεῖον τῶν χαλκογραφιῶν, εἰς ὃ ἐν ἄλλοις, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν μου χειρόγραφον τοῦ ἐξ Ἀγκῶνος Κυριακοῦ, περιέχον καὶ εἰκόνας, ὡς τὴν τῆς ἀνατολικῆς προσόψεως τοῦ Παρθενῶνος, ὅλως ἀσήμαντον, καὶ ἐπιγραφάς, ὧν τινες, οἷον μία περὶ Ὀμήρου, ἄλλη περὶ Σαλφουῦς, κτλ. εἰσὶ πλασταί. Εἶδον δὲ καὶ τοῦ Δάντου χειρόγραφον τῶν 1340 μετὰ ζωγραφιῶν, ἱστορίων πρὸς τὰς σελίδας, τοῦ Botticelli, περιεργον καὶ σπουδαίων, οὗ ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις προὔτιθετο τὴν ἔκδοσιν.

Πρὸ τίνος, ἐν συναναστροφῇ παρὰ τῷ κοινῷ συγγραφεῖ P. Lindau, εἶχον γνωρίσῃ κυρίαν τιμὰ, σύζυγον πλουσίου ἐμπόρου Fabian, ἔγγονον δὲ τοῦ τῷ περίφημον πατριωτικὸν ἄσμα «Die Wacht am Rhein» ποιήσαντος Arndt, καὶ προσεκαλούμην παρ' αὐτῇ συνεχῶς. Ἀλλά, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου, πληροφορουμένη ὅτι ἠσθένει ὁ Γενικὸς ἡμῶν Πρόξενος, μὲ παρεκάλεσε νὰ προτείνω τὸν ἄνδρα τῆς εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως τῇ εἶπον ὅτι, ἐν ὅσῳ ὁ τότε ὑπηρετῶν ἔζη καὶ ἦν ἐν καταστάσει νὰ ἐκπληρῇ τὰ λίαν σπάνια καθήκοντά του, οὔτε δίκαιον, οὔτε δυνατὸν ἦτον νὰ προτείνω τὴν ἀντικαταστασίν του, μετὰ ταῦτα δὲ διωρίσθη ἄλλος καὶ οὐχὶ ὁ κ. Φαβιάν, εἰ καὶ τοῦτο ἐγένετο ἄνευ τῆς ἐμῆς συμπράξεως καὶ ὅλως παρὰ τὴν θέλησίν μου, μὲ διέγραψεν, οὐχ' ἦττον, ἐντελῶς ἀπὸ τῆς εὐνοίας τῆς.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους τούτου μ' ἐπεσκέφθη ἡ θυγάτηρ τοῦ Διονυσ. Κορομηλά μετὰ τοῦ ἀνδρός της, Thorakison τινός, ὅστις παρουσιάζετο καὶ ἐνταῦθα καὶ εἰς Kiel, ὅπου κατώκησεν, ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, εἶτα δ' ἀπεδείχθη ἀπατεὼν καὶ ἐγκατέλιπε τὴν σύζυγόν του ἐγκληματικῶς, λαβὼν αὐτῆς ὅ,τι εἶχεν,

ὥστε ἠναγκάσθην νὰ τῆ συνδράμω, κατὰ τὸ δυνατόν, ἵνα καὶ τὴν πέμψω ὀπίσω εἰς τοὺς γονεῖς της.

1883.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1883 μετέβην, προσκληθεῖς, ἐσπέραν τινὰ εἰς δημόσιον χορὸν τῶν φοιτητῶν, σχεδὸν οὐδένα γνωρίζων, πλὴν τοῦ πρυτάνεως, κ. Dubois Reymond.

Ἐν ᾧ μετ' αὐτοῦ συνδιελεγόμην, νέα κυρία, χορεύουσα, ὅτε διῆλθεν ἔμπρός μου, μ' ἐχαιρέτισε, καὶ μετὰ τὸν χορὸν μ' ἐπλησίασεν, ὅτε ἀνεγνώρισα αὐτήν, ὡς τὴν ἄλλοτε γνωστήν μοι μικρὰν κόρην τοῦ ἐν Καρλσρούη Πρέσβεως τῆς Πρωσσίας, μοὶ παρουσίασε δὲ καὶ τὸν σύζυγόν της, εὐεῖδη νέον, υἱὸν τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Θεάτρων ἐν Καρλσρούη καὶ συγγραφέως Πούτλις, λέγουσά μοι ὅτι, εἰ καὶ τόσον νέος, ἦτον ὅμως λίαν πεπαιδευμένος καὶ Καθηγητής. Ἡὼς ἐδυναμην νὰ προῖδω τότε, ὅτι πολὺς καιρὸς δὲν θὰ παρήροχοτο καὶ ὁ ἀξιόλογος οὗτος νέος θ' ἀπέθνησκεν αὐτόχειρ, ἐκ ζηλοτυπίας, ἡ δὲ σύζυγός του, ἡτις ἐκ μητρὸς ἦν ἑγγονος τῆς φίλης τοῦ Γαίτου Βεττίνας Ἄρνιμ, μετ' οὐ μακρὸν χρόνον θὰ ἐνυμφεύετο αὐτὸν ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε κινήσῃ τοῦ ἀνδρός της τὴν ζηλοτυπίαν!

Τῆ δὲ 7)19 ἦν ἡ πρώτη ἐπίσημος ἑσπερινὴ ὑποδοχὴ τῆς Αὐλῆς, καὶ εἰς αὐτὴν αἱ θυγατέρες μου παρουσιάσθησαν φέρουσαι τήν, κατ'ἐπιθυμίαν τῆς Αὐτοκρατείας, καθιερωθεῖσαν Ἑλληνικὴν στολήν. Ἡ σύζυγός τοῦ Ἀκολούθου Γεωργαντοπούλου ὅμως, κρίνουσα αὐτὴν ἀπρόσφορον εἰς τὴν μορφήν της, δὲν τὴν ἐνεδύθη, παρὰ καθῆκον, δι' ὃ καὶ ἠναγκάσθην, μεταβάς τὴν ἐπιούσαν εἰς τῆς Μεγάλης Κυρίας, Κομήσσης Perponcher, νὰ τῆ εἶπω, ὡς πρόφασιν καὶ δικαιολόγησιν, ὅτι ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκολούθου δὲν εἶχε κατορθώσῃ εἰσέτι νὰ κατασκευάσῃ τὴν τοιαύτην στολήν.

Ἐφθασε δὲ τότε καὶ ὁ Πέρσης Μαλκόλμ Χὰν εἰς Βερολίνον, καὶ ἐπεσκέφθην αὐτόν, ὡς ἀρχαῖον γνώριμον. Ἐν τῆ συνεντεύξει